

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

ทิวิมานะตัวทำลายชาติ

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๓๐๐ คน)

(มีผู้เขียนจดหมายมาถามเกี่ยวกับเรื่องภาวณา) เดียวนี้เราไม่ได้ยุ่งกับจดหมายกับอะไรนะ เราหยุดมาได้ ๗ ปีแล้ว จดหมายเราผ่านให้พระ การตอบอะไรให้พระ เขากล่าวให้เราเขียน เราตอบไม่ได้เดี๋ยวนี้ เรางดแล้ว มีก็สั้น (เป็นเพราะ) เส้น ดาก็ฝาก็ฟาง มองเห็นตั้งแต่กล้วยหอมกล้วยอะไรบางอย่างนั้น ตัวหนังสือมองไม่เห็น อันไหนมองเห็นก็บอกว่ามองเห็น ตัวหนังสือมองมันฝ้า ๆ ฟาง ๆ มองไม่ชัด แต่กล้วยหอมชัดไม่ชัดคว้ามปากบับละบับเลย หลับตากินก็ได้ เน้นมันคล้องตัวไปอย่างนั้น งดได้ ๗ ปีแล้วจะจดหมาย เขียนหนังสือสะกดการันต์ไม่ได้เรื่องแล้วเดี๋ยวนี้ นั่นนะฟังซิ อ่านก็จะไม่ได้เรื่อง เขียนสะกดการันต์เหมือนกัน ความจำมันเสื่อมไปมาก สะกดการันต์ไม่ทราบตัวไหนสะกดยังไง

สรุปทองคำ ดอลลาร์ วันที่ ๔ ทองคำได้ ๑๒ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๖ ดอลลาร์รวมทองคำทั้งหมดได้ ๒,๑๒๑ กิโลกรัม ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑,๘๗๘ กิโลกรัมจะครบจำนวนสี่พันกิโล

(ลูกศิษย์จากกรุงเทพถวาย ๑ ดอลลาร์ เงินหนึ่งร้อยบาท มีผู้ร่วมบริจาคด้วยอีกสามร้อยบาท) ไม่ใช่ ๔๐๐ ดอลลาร์นะ มันอยู่ด้วยกัน(เขียนใบปวารณาหวัด ๆ มาให้) มันก็เลยจะเข้านิทานพระสีกใหม่ บวชนานลึกลงไปเขาเรียกเป็นจารย์ แล้วก็ไปได้ลูกสาวกำนันเป็นเมีย ที่บวชอยู่นั้นหนังสือ ก.ไก่ ก.กาอะไรก็ไม่ได้ บวชนานเขาก็เรียกอาจารย์เป็นอาจารย์ใหญ่แหละ พอสีกออกไปแล้วไปได้ลูกสาวกำนันเป็นเมีย ที่นี้เวลาเมียเขียนหนังสือให้ทีไร มันเกี่ยวกับกำนันนี่ เขายื่นหนังสือมาเกี่ยวกับกำนัน บางทีก็ให้ผัวอ่าน ผัวก็อ่านทำนั่นทำนี่ มันหาทางออก โง่จะตายมันก็หาทางออก ยิ่งเพิ่มโง่เข้าไปอีก มันก็อ่านสะเปะสะปะ

เมียก็เลยทดลอง เอ้ บวชมานานไม่ได้หนังสือกระมังนี้ ดูอ่านสะเปะสะปะ อ่านไม่ค่อยได้ความ ก็เลยเขียนหนังสือหวัด ๆ หน่อยแล้วยื่นให้ นี่หนังสือพอกำนันส่งมาหาคุณ มีงานการอะไรก็ไม่ว่าแหละ ทางนี้ก็มาอ่าน โถ ตาย ๆ มีแต่การแต่งงานอะไร แล้วว่า นี่คุณพ่อสั่งให้ไปหาปลาไหลในหนองมาให้ ตัวหนังสือมันยาว ๆ เหมือนหางปลาไหล ก็เลยตีเป็นหางปลาไหล ตีหนังสือยาวแสดงว่าให้ไปหาปลาไหลมาให้ โห้ย ทำงัว

นั่น หาปลาหลงปลาไหลอะไร ก็นี้ตัวหนังสือมันแสดงบอกไม่ต้องอ่านก็ได้ นี่ตัวหนังสือมันแสดงบอก ไม่ต้องอ่านก็ได้ รู้แล้ว หนังสือนี้ท่านกำนันให้ไปหาปลาไหลมาให้

หาปลาไหลอะไร หนังสือตำรายาของพ่อ อู๊ย เพราะฉะนั้นหางมันถึงยุ่งไปด้วยยา มีแต่ยุ่งไปหมด เถาวัลย์หางมันยุ่ง เถาวัลย์นั้นเถาวัลย์นี้ ผสมนั้นผสมนี้ มันก็แก้ไปอย่างนั้น จบแล้วเราชี้เกียจยุ่งนี้เราก็อ่านไปดูไป เตี้ยวจะไปหาปลาไหลแล้ว

ทางสำนักพระราชวังจะมาวันพรุ่งนี้ ไม่ได้กำหนดเวลา อาจจะเป็นตอนเช้า ก็ไม่แน่นักนะ สำนักพระราชวังจะมาดูสถานที่ที่ท่านจะเสด็จ เพราะงานนี้เป็นงานใหญ่ เรียกว่างานของคนทั้งชาติว่างั้นเถอะ ฟ้าหญิงท่านจะเสด็จตามคำทูลเชิญท่านมา ท่านรับแล้วจะมา เราจึงว่าสถานที่ที่จะเอาที่ตรงไหนเหมาะสม เวลานี้พิจารณากันไว้ก่อน ท่านเสด็จมาไม่ควรจะให้เคลื่อนย้ายไปไหนเป็นอันดับสอง มาประทับที่ไหนก็ควรจะให้อยู่ที่นั่นที่เดียวเสร็จเรียบริ้อยไปเลย ก็มีอยู่สองแห่ง ที่นี้กับที่หน้ากำแพง หน้ากำแพงก็ท้องนาทั้งหมด

ก็ไปหนักทางโน้นละ หนักทางหน้ากำแพง เพราะคนจำนวนมาก มากี่มุงหน้ามุงตามาดูงาน มาดูครูบาอาจารย์ ชมพระบารมีท่าน ที่จะเข้ามาอยู่ที่นี้ไม่เหมาะสม โยกย้ายจากนี้ไปที่นั้นก็เหมาะสมอีก เราจึงคิดว่าเราจะเอาน้ำกำแพงทีเดียว ให้สำนักพระราชวังมาเสียดก่อนค่อยพิจารณากัน ที่นั้นก็คงไม่เอาสูง คงจะเอาเตี้ย ๆ สูงมันลำบากอย่างที่เคยปฏิบัติมา มันสูงตั้งเมตร คราวนี้คิดว่าจะให้ต่ำกว่านั้น แต่ที่ท่านจะเสด็จมาท่านประทับที่ตรงไหน

แล้วเรื่องเกี่ยวกับประชาชน ปัจจัยไทยทานที่เขาจะมาถวาย จะเข้าช่องไหน อันนี้สำคัญนะ คือไม่ให้กระทบกระเทือนท่านเวลาท่านประทับแล้ว พวกที่จะเข้ามาถวายทานก็ต้องเข้ามาหาหัวหน้านี่แหละ สำคัญตรงนี้นะ จึงต้องได้แยกทางนั้นทางนี้ นี่กำลังพิจารณากันอยู่ ว่าท่านประทับทางด้านไหน แล้วประชาชนเข้ามาเกี่ยวข้องกับเราก็ให้เข้าทางด้านหนึ่ง กำลังคิดกันอยู่

งานนี้ก็เป็งานแผ่นดินไทยของเรา กฐินนี้กฐินเพื่อชาติ ไม่มีบุคคลผู้ใดผู้หนึ่งเป็นเจ้าของ มอบให้เป็นเจ้าภาพทั่วประเทศเลย กับปัจจัยที่จะนำมาซื้อของเป็นองค์กฐิน ก็ปัจจัยออกจากคนทั้งชาติออกไป เขาจะแยกออกไปซื้อเครื่องกฐินมาทำกฐิน ก็ออกจากปัจจัยของศรัทธาแห่งคนทั้งชาติ ไม่เอาผู้ใดผู้หนึ่งเป็นหลัก เอาชาติไทยเป็นหลักเลย เป็นศรัทธาทุกคน นี่ก็ประกาศออกแล้ว

เงินกฐินนี้จะหมุนเข้าทองคำ แต่ไม่ได้หมายถึงว่าจะเข้าหมด แต่มากต่อมากไม่น่าต่ำกว่า ๘๐% จะเข้าเป็นทองคำ อีก ๒๐% จะแยกออกช่วยโลก เรียกว่าแขนงกึ่งก้าน มีแต่ต้น แขนงไม่มีได้หรือ คนไทยทั้งประเทศเป็นแขนงรวมกันเป็นประเทศไทย

คำว่าประเทศไทยคือทองคำเข้าจุดนั้น แชนงก็คือเงินที่จะเฉลี่ยอย่างว่านั่นแหละ เราบอกตรง ๆ อย่างนี้ ก็เราทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ จะดำเนินตามนั้นเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เราพิจารณาหมดแล้ว

ความจำเป็นมันทั่วถึงกันหมดในประเทศไทยเรา อันไหนเป็นจุดกลางที่จำเป็นมากที่สุดคือทองคำ เราจึงได้หมุนเข้านั้นเป็นจำนวนมาก จากนั้นก็กระจายออกไป เพราะฉะนั้นจึงเข้าไม่หมด บอกตรง ๆ อย่างนี้เลย ถ้าเข้าหมดทางนี้แห่งผากก็ใช้ไม่ได้ จึงต้องบอกว่าเงินทองคำ คือคิดที่ไม่ต่ำกว่า ๘๐% จะหมุนเข้าซื้อทองคำ ๒๐% ออกช่วยโลก อันนี้เราคาดเอาไว้ละ เวลาเหตุการณ์เข้ามาเกี่ยวข้องยังไงแล้วจะพิจารณาอีกทีหนึ่ง และประกาศความแน่นอนออกมาอีกทีหนึ่ง อันนี้เพียงเกริ่น ๆ เอาไว้เท่านั้น เงินก็ยังไม่มีการจัดการแบ่งกันแล้ว

เราก็พูดอย่างตรง ๆ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา ที่จะได้รวมกำลังแห่งความเมตตาทั้งหมด ที่เต็มอยู่ในหัวใจของเรา หัวใจดวงนี้ครอบโลกธาตุ นี้เรามาทุ่มช่วยเมืองไทยของเรา ฟันฟูขึ้นมาด้วยอำนาจแห่งศาสนาแห่งธรรม สิ่งเหล่านั้นมีแต่สิ่งทำลาย มีแต่ฟันแต่ไฟจะเผาไหม้ทั้งชาติ ทั้งศาสนา ไปด้วยความโลภ ความตะกละ ตะกลาม อำนาจปา ๆ ถื่อน ๆ เหล่านี้คือกิเลสทำลาย แล้วธรรมเป็นเครื่องชะล้างให้อยู่ในความพอเหมาะพอดี

คนมีคนจนก็เป็นคนเหมือนกัน ใครก็อยู่ได้ด้วยการพุงตัว เพราะอาหารการกินเครื่องอาศัย เฉพาะอย่างยิ่งการกินเป็นสิ่งสำคัญ มนุษย์เรา สัตว์ทั่วไป ไม่ได้กินอยู่ไม่ได้ ปากท้องมีทุกคน คนจนคนมีปากท้อง ชั้นวรรณะใดไม่สำคัญ ปากท้องมีด้วยกัน ความสุขความทุกข์จึงมีอยู่ด้วยกันทุกราย เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงต้องเฉลี่ย นี่ละเรื่องของธรรม ให้ความสม่ำเสมอ

นี่เรากำลังจะพยายามพุงชาติไทยของเราซึ่งค่อนข้างจะลุ่มจม ให้ฟันขึ้นมาพอลืมหลืมตาได้ ด้วยกำลังของศาสนา โดยที่เราเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลาย เรานำนี้ก็นำอย่างเปิดเผย อย่างไม่สะทกสะท้าน นำอย่างแจ่มอย่างขาวดาวกระจ่างทุกอย่าง ไม่มีอะไรปิดบังลึกลับตลอดมาเพราะอำนาจแห่งความเมตตาชักฟอกเรียบริ้อย ออกมา ๆ จากความเมตตา เราก็เคยพูดแล้วตั้งแต่เราเริ่มสร้างวัดมา เราไม่เคยมีเงินติดเนื้อติดตัวตลอดมาก็เพราะความเมตตาตัวเองกระจายออก ๆ ตั้งแต่เริ่มแรกช่วยคนทุกข์คนจน โรงร่ำโรงเรียน เริ่มละ ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดเขาก็มาขอ มีความจำเป็นมาขอ กระจายออก ๆ

คิดดูซิอย่างทุกวันนี้ เอ้า ถ้าจะกระจายไปนะ เช่น คนทุกข์คนจนนี้ที่เราช่วยเป็นเรื่องของบุคคล ๆ นี้ทั่วประเทศไทย ดังที่เราประกาศในวันงานข้าวเปลือก กระจายขนาดนั้นแหละ ทุก ๆ ภาคเรียกว่าทั่วประเทศไทย แต่การให้ในรายบุคคลที่จำเป็น ซึ่ง

เราเห็นว่าสมควรจะสงเคราะห์นะ เราให้แล้วก็ผ่านไป ๆ ไม่ระบุชื่อของเขา เพื่อรักษาชื่อเสียงศักดิ์ศรีของเขา ไม่ใช่ให้ไปเพื่อทำลายเขา เราให้ไปเพื่อเป็นมงคลแก่เขา เมื่อให้แล้วผ่านไป ๆ ตลอด เรียกว่าทั่วประเทศไทย

การจ่ายเงินนี้จ่ายหลายประเภทนะ บางที่ธนาคารเขาอาจจะสงสัยเราก็ได้ แต่เราไม่สงสัยเรานี่ เราเป็นผู้ทำเอง ใครจะมาสงสัยเราก็ไม่สนใจกับใคร เพราะจ่ายเงินมากต่อมาก ท่านจะจ่ายไปมากมายอะไรนักหนา เขาอาจจะคิดไปแปลก ๆ ต่าง ๆ ก็อาจเป็นไปได้ เพราะธนาคารเขาเป็นผู้จัดการเงิน จ่ายเงินให้เราที่เสนอเข้าไป ๆ เสนอเข้าไปเท่าไรเขาก็ถอนออกมาตามบัญชีของเรามีอยู่ เรียกว่าต่ำกว่าบัญชีตลอดไป จ่ายอยู่เรื่อย เขาไม่รู้เรื่องของเราว่าจ่ายเพราะอะไร ที่ว่ารู้เรื่องก็คือว่าเราจ่ายเพื่อชาติไทยของเราทั่วประเทศ ทุกภาคเลยนะ

คนทุกข์คนจนจำเป็น นี่ก็ฟังไปเมื่อสองวันนี้ จดหมายมาหาเราหลายฉบับ ก็ไม่ได้รับตอบว่ายังไง ๆ ว่างั้น การไม่รับตอบอาจมีสองทาง ทางหนึ่งคือท่านรับไว้ท่านไม่ยอมรับมารบกวนเราบ้างอะไรบ้าง เพราะเห็นว่าเราถูกรบกวนตลอดเวลาว่างั้นเถอะนะ อย่างนี้ก็ได้ หรือเราอ่านแล้วเราลืมไปเสียก็ได้ ทีนี้เขาก็ติดตามมา เจ้าของมานั่งรอเอาจดหมายยื่นให้เราเลย เราไปก็ไปอ่านดูจดหมาย เขาบอกเขาจดหมายมาหาหลายครั้งแล้วไม่ได้รับ นี่เราพูดถึงเรื่องรายบุคคล ก็ไม่ได้รับตอบ เวลานี้จนตรอกจนมุมเต็มทีเขาก็พูดย่อ ๆ อาจจะยังกลับบ้านไม่ได้ เวลานี้เงินค่ารถก็ไม่มี

พอเราไปอ่านดูจดหมายนี่ก็เป็นความจริง เขาก็มีรายได้ไม่มากอะไรนัก แล้วพ่อก็มาป่วยลง ป่วยลงก็ต้องเกี่ยวกับหยูกกับยากับเงินกับทองนั่นแหละ ทีนี้เจ้าของไม่มีก็ต้องไปกั๊กขี้มามา จนกระทั่งพ่อเสียไป เรียกว่ากั๊กขี้มามาทั้งนั้น ไม่มีปัญญาที่จะหาให้เขาจะทำยังไง มองเห็นแต่หลวงตาอย่างเดียว เขียนจดหมายมาสองสามฉบับแล้วก็ไม่ได้รับคำตอบ คราวนี้จึงถือมาเอง เขาว่างั้นนะ เราก็ได้อ่านดูจดหมายนี้ พออ่านแล้วเราก็เลยรีบจัดการให้คนเข้าไปติดต่อเขาเรียบร้อยแล้วก็มอบเงินให้ พอได้วันนี้เขาอาจจะกลับในวันนี้ก็ได้ตอนบ่าย ๆ แล้วนะ เพราะเวลานี้เขาขาดงานหนึ่งวันมาแล้ว ก็คือเขารอ ลมหายใจอยู่กับเรา อย่างนี้ละฟังเอาซิพี่น้องทั้งหลาย

เราพออ่านแล้วก็รีบสั่งคนให้ไปติดต่อแล้วมอบเงินจำนวนนี้ให้ จำนวนที่ติดหนี้แล้วก็เพิ่มจากติดหนี้ให้อีกเล็กน้อย พอให้เขาได้เป็นค่ารถค่ารถกลับบ้านกลับเรือนเขา ให้ค่าหนี้หมดแล้วก็ให้เพิ่มเข้าอีกเพื่อความจำเป็นของเขา ได้แล้วเขาก็คงกลับไปตั้งแต่นั้นวันนั้น นี่เราระบุเฉพาะเรื่องรายบุคคลเท่านั้น ไม่ได้บอกว่าคนนั้นคนนี้อยู่ที่นั่นที่นั่นนะ นี่ละแล้วก็แยกไปทั่วประเทศเราทำอย่างนี้ แต่ไม่ได้บอกรายบุคคล แต่เราทราบทุกอย่าง

ก่อนที่จะจ่ายให้มากนักนี่ ความจำเป็นมีขนาดไหน ๆ เราจะจัดการตามความจำเป็นมากนัก บางที่เป็นล้าน ๆ ก็มีนะ ฟังซินะ ถูกมัดคอ คนดี ๆ เราสืบถามเรื่องราวหมดนะก่อนที่จะจ่าย คนดีถูกกดถูกโกง อาจจะเป็นกรรมเก่าของเขาก็ได้ อยู่ ๆ ก็พาดเสียจนหมดเนื้อหมดตัวไม่มีอะไรเลย ถูกเขามาริบบ้านทั้งบ้านไม่มีอะไรเหลือ แล้วเวลาออกจากนี้จะไปอยู่ที่ไหน อย่างนี้เป็นต้นนะ มันหลายราย เราจึงบอกว่าอันนี้เป็นต้น ไม่มีที่อยู่แล้วเป็นยังไง ที่ไรที่นาที่สวนที่อะไรไม่มีเหลือ ไม่มี แล้วออกจากนี้ไปทำยังไง โอ๊ย ชัดเซพเนจรไปอย่างนั้นแหละ นั่นช่วยแล้วนะนั่น สืบทราบแล้วเขาเป็นคนดี ถูกกดโกงร้อยเปอร์เซ็นต์จริง ๆ เขาไม่มีอะไร นี่จ่ายเป็นล้าน ๆ ก็มี

ติดต่อกับทางธนาคารปุ๊บทันที เราเป็นคนสั่งจ่ายให้หมดเลย แล้วให้ตัดกันขาดสะบั้นไปเลยให้เป็นปกติทั้งสองฝ่ายเรียบร้อยไปเลย ๆ นี่เรายกนี้เป็นต้นนะ เป็นล้าน ๆ มีเยอะนะ อย่างนี้ละทั่วประเทศไทย เพราะฉะนั้นการจ่ายเงินทางธนาคาร จึงทางธนาคารอาจสงสัยเราก็ได้ แต่เราไม่สงสัยเรา หน้าที่การงานที่เราทำอยู่ในกรอบของเหตุของผลทุกอย่าง เราช่วยเราไม่ได้ทำสู่มสู่มทำ เพราะฉะนั้นใครจะสงสัยไม่สงสัยเรา เราไม่สนใจ เราไม่ได้สงสัยในการกระทำของเรา เพราะเป็นไปด้วยเหตุผลล้วน ๆ นี่การช่วยโลกเราช่วยมาอย่างนี้ พี่น้องทั้งหลายทราบเอา

รายบุคคลนี้ทั่วไปหมด แต่เราไม่ระบุ จ่ายไปผ่านไปเรื่อย ๆ อันใดที่จะระบุบ้าง เช่น เขาออกทางหนังสือพิมพ์ เราไปสอบถามดูเรื่องราวทุกอย่างทางหนังสือพิมพ์ เขาออกบ้านเลขที่เลขที่อะไรแล้วเราก็ไปช่วย นี่เราอยากพูดก็พูดได้เพราะออกตามส่วนกลางแล้ว ส่วนเรื่องรายบุคคลเราไม่พูดเลย ตลอดมาทั่วประเทศไทย ฟังซิหน่อยไหม ทุกภาคเลยเราช่วยอย่างนี้ ช่วยแบบนี้แหละ เพราะฉะนั้นจึงอดคิดไม่ได้ว่าทางธนาคารเขาอาจสงสัยก็ได้ เพราะบางที่จ่ายไม่ได้จ่ายน้อย ๆ นะ ก็มันหลายแห่งหลายหน ให้คนอื่นช่วยจ่ายด้วยนะ ไม่ใช่เราจ่ายคนเดียว สั่งให้เขาจัดการ คนที่เราไวใจนั้นละให้เขาจัดการแทนเรา ๆ เรื่อย ๆ จ่ายเงินวินาศสันตะโร ฟังซินะ

แล้วจากนั้นก็ออกไปทางโรงร่ำโรงเรียน นี่หมายถึงช่วยคนทั่วประเทศ จำนวนไม่น้อยนะ ช่วยคนทั่วประเทศ เพราะมันมากต่อมาก หลายคนต่อหลายคนก็มากเข้าเอง จนถึงบางที่ธนาคารเขาอาจจะสงสัยก็ได้ เพราะจ่ายมาก สำหรับคนทั่วประเทศไทย จากนั้นก็โรงร่ำโรงเรียน เรื่อย ๆ มาอย่างที่เราเห็นนี้ พอจากนั้นแล้วก็ขึ้นโรงพยาบาล เดียวนี้โรงพยาบาลทั่วไปหมด ทุกภาคแหละเวลานี้ ช่วยกันทุกภาคเลย การช่วยทางโรงพยาบาลนี่ก็ทุกภาค เป็นแต่มากกับน้อยเท่านั้นเอง ต่างกัน แต่เราช่วยไปทุกภาค แล้วแต่จะช่วยแบบไหน เครื่องไม้เครื่องมือสร้างตึกสร้างอะไรให้ แล้วแต่ความจำเป็นของ

โรงพยาบาลนั้น ๆ ที่มาติดต่อขอเรา เห็นว่าเป็นความจำเป็นจริง ๆ เราก็จัดให้ อย่างนี้เรื่อยมา

นี่แหละที่ว่าเงินมีมาเท่าไร ถ้าหากว่าเป็นธรรมดา เราไม่อยากจะบอกว่าพันล้านนะ เงินตั้งแต่เริ่มสร้างวัดป่าบ้านตาด คนมาเกี่ยวข้องกับเรามีจำนวนมากน้อยเพียงไร เงินจำนวนเหล่านี้ ถ้าหากว่าเราจะเก็บเหมือนทั้งหลายที่เคยเก็บกันไปอย่างนั้น เราไม่อยากจะว่าพันล้านแหละ ถ้าถึงหมื่นล้านไปเราจะเต็มใจพูดเลย นี่เงินจำนวนเหล่านี้ออกหมด ฟังซิ ฟื่น้องทั้งหลายเห็นไหม

เราไม่เคยว่า เอาเงินของเราไปซื้ออันนั้นอันนี้มาให้เราหน่อยนะ เราชะลิกไม่ได้นะ เพราะเราไม่เคยไปซื้ออะไร ก็มันเหลือเพื่ออยู่อย่างนี้จะว่าไง ถ้าว่าอาหารจะกินให้ตายก็ตายเลย กุสลา ธมฺมา เวลานั้นจ้งหัน ท้องแตกท้องระเบิด นี่จะให้ไปซื้ออะไรมาอีก เหล่านี้ ๆ เห็นไหมนี่ เพราะฉะนั้นเงินทั้งหลายจึงท่วมออกข้างนอก ๆ หมด นี่เป็นประจำในนิสัยของเราที่มีเมตตาครบตลอดเวลา ถ้าเรายังไม่ตายก็จะเป็นอย่างนี้ตลอดไปเลย

แต่ว่าโรงพยาบาลนี้ หนักมากจริง ๆ มากกว่าทุกแห่ง การช่วยโรงพยาบาลก็ช่วยหลายแบบ นี่เราก็ซื้อของมาไว้ที่โกดัง เต็มเอี้ยดนะ ของนี้เต็มโกดังเลย ที่จำเป็น ๆ เราสั่งไว้เรียบร้อย ลงทะเบียนบัญชีไว้ โรงละเท่า ๆ กันหมด เราบอกไว้เลย อันนั้นเท่านั้น ๆ รวมแล้วเป็นเท่านั้น ต่อรถคันหนึ่งของโรงพยาบาลแต่ละโรง ๆ มาเท่าไรก็ให้ตามนี้ ๆ เราจะอยู่ไม่อยู่ไม่สำคัญ นี่เราก็แจกอยู่อย่างนี้ตลอด

ทีนี้เวลาเราไป เราก็ไปแจก อย่างเมื่อวานนี้ก็ไปที่อากาศอำนวย นี่กำลังสร้างตึก ๓๐ เติง ไปดูที่เขาสร้าง เขาก็กำลังเทเสาขึ้นแล้ว เวลานี้เริ่มเทเสา เราก็เอาของไปท่วมลงนั้น ถ้าเราไปส่งเอง อาหารสดก็ได้ไป ถ้าเขามาเองนี่ อาหารสดไม่ได้ ถ้าเราไปเองเราส่งไก่ส่งอะไร ไปซื้อเอาไก่เอาอะไรแล้วก็ไปพร้อม ๆ ถ้าไปเองเป็นอย่างนี้ เราปฏิบัติมาอย่างนี้ต่อโลกต่อสงสาร ไปที่ไหนมองเห็นแต่เรื่องสิ่งปลูกสร้างที่ติดหูติดตา มีแต่เรื่องของเราให้ ๆ ไปที่ไหนเจอไปหมดนะ เป็นอย่างนั้นแหละ เป็นยังไง น้อยมากเพียงไร พิจารณาซิฟื่น้องทั้งหลาย เราไม่ได้โอ้อวด บอกว่าเราไม่มีเงินติดเนื้อติดตัว เพราะการเสียสละด้วยความเมตตาล้วน ๆ ต่อโลกตลอดมา เราทำอย่างนี้

เพราะฉะนั้นการแนะนำสั่งสอน การเป็นผู้นำฟื่น้องทั้งหลาย จึงนำด้วยความอาทรหาญชาญชัย ด้วยความเมตตาครบตลอดเวลา ไม่เคยมีความสะทกสะท้านกับเหตุการณ์ใด ๆ ทั้งนั้น เรื่องความเป็นความตายของเราไม่มีความหมาย ยิ่งกว่าเมตตาธรรมที่มีต่อโลก ตายเมื่อไรก็ตายเราเรียนจบมาแล้ว ถ้าเราจะพูดสรุปความลงไป ก็เราจบมาแล้วโดยสมบูรณ์ ได้ ๕๐ กว่าปีแล้ว วาจี้เลยนะ เราจบความตาย

ความกล้าเราก็ไม่มีในความตาย ความกลัวเราก็ไม่มี ความเป็นกับความตายมีน้ำหนักเท่ากัน ถ้าเราไม่แยกนะ ถ้าเราแยกว่า ถ้าเรามีชีวิตอยู่ เราจะทำประโยชน์ให้ได้มากพอสมควร ถ้าเราตายไปเสียประโยชน์ก็ขาดไป เราจึงแยกความเป็นกับความตายให้มีน้ำหนักทางความเป็นอยู่มากกว่าความตายไปเสีย นี่เราแยกไปอย่างนี้ ไม่ได้แยกด้วยความกล้าความกลัวนะ แยกด้วยเหตุผลต่างหาก นี่เราจึงได้ยกความเป็นอยู่มิให้น้ำหนักมากกว่าความตายไป เพื่อประโยชน์แก่โลกดังที่ปฏิบัติมานี้

เราจึงขอวิงวอนจากพี่น้องชาวไทยทั้งหลายเราตั้งแต่รัฐบาลลงมา ขอให้เห็นใจชาติไทยเรายังกว่าชาติใด ๆ ผู้ใดในโลกนี้ เราอยู่ได้ด้วยชาติไทยของเรา จึงขอให้พากันเห็นอกเห็นใจในชาติของตนยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด สำหรับเรามีพุงเดียว ๆ ด้วยกันนั้นแหละ ไม่มีที่ร้อยก็พันพุงแหละ กินพ้ออ้อมแล้วก็อยู่ได้ ถ้าไม่เอาความโลภเข้าไปทำลายทั้งพุงของตัวเองด้วย ทั้งประเทศไทยทั้งประเทศด้วยให้เสียหายไปเท่านั้น ให้ต่างคนต่างเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ให้ลดหย่อนผ่อนผันทุกอย่าง ทิฐิमानะเป็นการทำลาย อย่างนำมาทำลายชาติ

ชาติไทยของเราเป็นชาติที่มีคุณค่าหนาแน่นมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ไหน ๆ คือชาติไทย ๆ ขออย่าให้ชาติไทยนี้ล้มละลายลงไป ด้วยอำนาจแห่งกิเลสตัณหาตัวเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้โลกดินแดน ด้วยความอยากความทะเยอทะยาน ความกวาดความกว้านเอา มา กวาดต้อนเอามา ตะกละตะกลาม อันนี้เป็นภัยต่อชาติไทยอย่างยิ่ง ขอให้ปิดออกทุกคน นับแต่วงราชการลงมา

ขอให้ต่างคนต่างเสียสละเพื่อชาติของตน สมกับเป็นผู้นำพี่น้องชาวไทยเรา ประชาชนทั้งชาติจะได้อนุโมทนาสาธุการ ด้วยเรามีพ่อแม่แม่ให้ความอบอุ่น ทุกข์ก็ทุกข์ด้วยกัน พ่อแม่กับลูกทุกข์ไปด้วยกัน เป็นด้วยกัน ตายด้วยกัน นี่เรียกว่าชาติไทยของเราปกครองด้วยระบอบแห่งพุทธศาสนา ไม่ใช่ระบอบแห่งกินแห่งกลืน อย่างยุ่งกันมาตลอดนี้ อันนี้เป็นภัยต่อชาติ ขอให้ตัดออก แยกออก ๆ ขออย่าให้มีในชาติไทยของเรา ให้เอาศาสนาเข้าไปชะไปล้าง ให้อยู่ในความพอเหมาะพอดี คนมีคนจนอยู่เป็นสุขด้วยกัน ถ้าอยู่ด้วยความเป็นธรรม

ถ้าไม่มีความเป็นธรรมแล้ว จะมั่งมีศรีสุขขนาดไหนคือไฟเผาโลก เผาหัวใจผู้นั้น เผาพุงคนนั้นตลอดไป แล้วก็เผาโลกเผาสงสารไปไม่มีชิ้นดีเลย ขอให้เชื่อธรรม เราเป็นลูกของชาวพุทธ ให้เชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อครูบาอาจารย์ แล้วเฉพาอย่างยิ่งหลงตาที่มาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายในทางศาสนานี้ หลงตาไม่ได้สงสัยว่าได้นำผิดพลาดไปจากอรรถจากธรรมที่นำมาสอนที่น้องทั้งหลาย นำด้วยความถูกต้องแม่นยำทุกอย่าง จึงขอให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม อย่าฟังแต่เสียงกิเลสตัณหา ความโลภ ความ

ทะเลทราย มันจะเผาบ้านเผาเมือง เผาชาติไทยของเราให้จมใต้ด้วยความโลภ ความเห็นแก่ตัวนี้เผาได้จริง ๆ ถ้าความเป็นธรรมมีมากมีน้อย แน่นหนา มันคงสงบร่มเย็นทั่วหน้ากันไปหมดนั่นแหละ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ เอาละพอ

จุดไฟเป็นแถวอยู่ข้างในนะ มันจุดไว้แล้ว เจ้าของนอนหลับครอก ๆ หรือยังไง จุดไฟกลัวความมืด ฟังซินะกลัวความมืด พอหลับตานี้ใครก็มืดด้วยกันทุกคน เขาไม่เห็นกลัว เราไปได้ตาผีบ้ามาจากไหนจึงทั้ง ๆ ที่ลืมตาเห็นอากาศมืด ๆ ก็กลัว ฟังไม่ได้ นะ ลูกศิษย์หลงตาบวกลัวความมืด กลัวอะไรประสามืด มันเกิดมา มันมืดมันแจ่มมา ตั้งกับตั้งกลับ เราเพิ่งเกิดมาได้ไม่กี่ปีมานี้ไปหากลับมันเรื่องอะไร ดูตัวมันกลัวซิ ตัวมันกลัวนะตัวเป็นภัย

ความมืดความสว่างเขาไม่ได้เป็นภัยนะ ตัวที่กลัวมืดกลัวอะไรเหล่านี้ เป็นภัย ให้ดูตัวนี้ นี่ตัวเป็นภัย อย่าเห็นว่าความมืดเป็นภัย ความกลัวนี้เป็นภัย ให้ดูตัวความกลัว นึกพุทธโธ ให้สว่างไสวอยู่กับพุทธโธ พุทธโธอยู่กับความมืด ความมืดจะจางไปไม่จางไปก็ช่าง ขอให้พุทธโธกับใจติดกันไปแนบกันไปแล้วสบายอยู่ในนี้ เข้าใจไหมละ เอาให้ดีนะ

เรามองไปเห็นไฟสว่างอยู่ทั่ว ๆ ไปแหละ เพราะกลางคืนนี้ เราไม่ได้จุดไฟ เราเดินจงกรมเราไม่จุดไฟ นิสสัยของเราเป็นอย่างนั้น แม้จะอยู่ในภูเขาเราก็ไม่เคยจุดไฟนะ เดินจงกรมปั้งปั้งไปอย่างงั้น มันเป็นนิสสัย จะไปให้จุดไฟจ้า ไม่ มีหน้าซำยังไปอยู่ในป่าในเขาด้วยแล้ว จะไปเอาไฟมาจากไหน ใครจะแบกจะหามไปได้ใช้ไหมละ เทียนไขก็เพียงท่อหนึ่งติดยามไป เวลาจำเป็นเอามาจุดเล็กน้อยเท่านั้น นอกนั้นไม่จุดเลย แล้วไปเดินจงกรมจะไปจุดไฟยังงัย ไม่จุด

ที่นี้เวลาเดินจงกรมมองไป ไฟอยู่ที่ไหนก็เห็นหมด บางทีพอมองเห็นไฟทางจงกรมเป็นสายไปอย่างนั้น เราเลยสงสัย สายทางจงกรมมันสายนอนยาวเหยียดหรือสายอะไรน้ำ มันก็สงสัยละซี เพราะฉะนั้นถึงถามเจ้าของ เจ้าของสายทางยาวเหยียด มันสายทางนอนยาวหรือนอนอะไร

อย่าไปเคร่งครัดจนเกินไป ให้ระลึกพุทธโธเบา ๆ อยู่ในนั้นกับความรู้ ตั้งคำว่า พุทธโธ นี้ให้เป็นจุดที่รวมของความรู้ มีสติครอบเอาไว้ ต่อไปความรู้นี้จะค่อยเด่นขึ้น ๆ เรื่องความคิดความปรุงอะไรให้ถือเป็นภัยทั้งนั้น ตัดออกอย่าเสียดายความรู้ความเห็นต่าง ๆ ที่มันจะแยบออกไป เพราะมันตันอยู่ภายใน ให้ออกคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ นี่มันตันอยู่ภายใน เจ้าของไม่รู้ เวลามันไปเป็นภาพหลอกเจ้าของ แล้วไปเป็นบ้ากับภาพอีก ที่มันตันออกไปเป็นภาพคืออะไร ธรรมรู้หมดเห็นหมด มันตันออกไปจากนี้ ไปเป็นภาพหลอกเจ้าของ เป็นภาพสัญญาอารมณ์ ภาพนั้นภาพนี้ภาพดีภาพชั่ว ภาพให้โศกเศร้าเหงาหงอย ภาพให้รื่นเริง เป็นบ้ากับเรื่องชั้นธ

สัญญาชั้นร้ สัขารชั้นร้ มัันออกไปหลอก ถัารู้ทางนี้แล้ว ทางนั้นก็ระงับดับเข้ามา เพราะฉะนั้นให้อยู่กับพุทโธ ให้อยู่กับพุทโธเป็นประจำ อยู่นั้นเป็นประจำ ได้เสียไม่ต้องว่า ขออย่าให้ปล่อยพุทโธกับสติควบคุมกันไป นี่เป็นหลักใหญ่ จำให้ดีนะ

(พอลูกดูความกลัวแล้วมันแยกเป็นความกลัวกับ พุทโธ และ ผู้รู้)

นั่นแหละจิตออกไปหาความกลัว ถั้มันไม่ออก อยู่กับพุทโธอย่างเดียว จะไม่กลัว นี่มันออกแล้ว เราไม่รู้มันออกแล้ว จะไปแยกอะไร เป็นชนงแขนงไปไหน ก็ทางนี้ เผลอมันก็ออกไปละชิ ถั้ไม่เผลอก็อยู่กับพุทโธอย่างเดียว มีเท่านั้น เอาละให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd